

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci žalobkyně **P. S. s.r.o.**, IČ X, se sídlem F. 1311/21, P. – K., zastoupené advokátem Mgr. Vladimírem Bendou, se sídlem Hollého 745/34, 905 01 Senica, Slovenská republika, adresou pro doručování Hlavní 29, 277 45 Úžice, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2015, č. j. 017752/2015/KUSK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2015, č. j. 017752/2015/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 9.800,- Kč k rukám Mgr. Vladimíra Bendy, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou dne 10. 4. 2015 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2015, č. j. 017752/2015/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo částečně změněno

rozhodnutí Městského úřadu Kralupy nad Vltavou (dále jen „stavební úřad“) ze dne 24. 11. 2014, č. j. MUKV 54684/2014 VYST (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“). Rozhodnutím stavebního úřadu ve znění napadeného rozhodnutí byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 15.000 Kč za správní delikt dle § 180 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění zákona č. 350/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“), kterého se žalobkyně dopustila tím, že jako právnická osoba provedla v době srpen až listopad 2013 zastřešení a obezdění venkovní terasy, tedy činnost, ke které je třeba vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení, vyžadovaného stavebním zákonem.

Žalobkyně označila rozhodnutí za nepřezkoumatelné, překvapivé a v rozporu s ustálenou judikaturou. Žalobkyně je vlastníkem restaurační provozovny R. u B., jejíž součástí byla i obezděná venkovní terasa, kterou se žalobkyně rozhodla zastřešit, přičemž zpočátku předpokládala, že se bude jednat o stavbu v rozmezí § 103 odst. 1 písm. e) stavebního zákona a na základě tohoto předpokladu začala stavět. Jelikož stavba přesáhla původní záměr, obrátil se zástupce žalobkyně v říjnu 2013 na stavební úřad. Žalobkyně nebyla ve věci nečinná, nýbrž se stavebním úřadem spolupracovala, dodala mu všechny podklady a na základě toho bylo žalobkyni vydáno dodatečné stavební povolení. Počínáním žalobkyně nebyla nikomu způsobena újma, společenská nebezpečnost jejího počínání byla velmi nízká, na úrovni přijatelné hranice, stejně tak i míra zavinění. Žalovaný vůbec nepřihlédl k námitce žalobkyně ohledně možného využití § 182 odst. 1 stavebního zákona, dle kterého právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. V tom žalobkyně spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného.

Dále žalobkyně namítá nepřiměřenost uložené pokuty, neboť ta pro ni bude mít likvidační charakter. K tomu žalovaný v průběhu celého řízení nepřihlédl. Žalovaný pochybil, když pokutu uložil tak, že pouze zohlednil ručení žalobkyně a investiční náklady stavby, tyto úvahy však neodůvodnil. V tom žalobkyně spatřuje jak nepřezkoumatelnost, tak překvapivost rozhodnutí.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v tom směru, že v napadeném rozhodnutí byly zodpovězeny všechny žalobkyní vznesené námitky. Žalobkyně pochybila, když usoudila, že u staveb dle § 103 odst. 1 písm. e) stavebního zákona není třeba žádného rozhodnutí stavebního úřadu, neboť i v takovém případě je třeba územním rozhodnutím nebo územním souhlasem rozhodnout o jejich umístění.

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Krajská hygienická stanice Středočeského kraje se sídlem v Praze informovala stavební úřad dne 7. 10. 2013 o zastřešení a uzavření venkovní terasy v provozovně R. U b. Za účasti jednatelky žalobkyně byla provedena kontrolní prohlídka, při níž bylo zjištěno provedení stavebních úprav (rozšíření konzumační místnosti zastřešením a uzavřením venkovní terasy, umístění barového a jídelního pultu a vybudování kamenné pece) bez příslušného povolení stavebního úřadu. Na základě těchto zjištění stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby. Dne 27. 1. 2014 podala žalobkyně žádost o dodatečné povolení stavby, řízení o odstranění stavby bylo přerušeno. Oznámením ze dne 18. 6. 2014 byla žalobkyně informována o zahájení řízení o správním deliktu. Rozhodnutím ze dne 23. 6. 2014 byla dodatečně povolena změna části stavby „Zastřešení venkovní terasy“, která byla provedena bez povolení stavebního úřadu. Při ústním jednání dne 3. 7. 2014 jednatelka žalobkyně

uvedla, že se domnívali, že zastřešení stávající terasy nevyžaduje stavební povolení a územní rozhodnutí. Usnesením stavebního úřadu ze dne 24. 7. 2014 bylo řízení o odstranění stavby zastaveno.

Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 29. 7. 2014 byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 15.000 Kč za spáchání správního deliktu dle § 180 odst. 1 písm. a) a § 180 odst. 2 písm. d) stavebního zákona. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 9. 2014 bylo rozhodnutí stavebního úřadu zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu projednání, neboť ani v protokolu o ústním jednání, ani v rozhodnutí nebyla stanovena doba spáchání deliktu. Následně stavební úřad provedl dne 30. 9. 2014 místní ohledání. Do protokolu o místním ohledání uvedl, že dle sdělení provozního J. F., byla venkovní terasa zastřešena a provozována od září roku 2013. Na den 14. 11. 2014 nařídil stavební úřad ústní jednání, při němž jednatelka žalobkyně uvedla, že se zastřešením terasy započali v srpnu 2013 a v listopadu dokončili zateplení střechy s vrchní krytinou.

Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 24. 11. 2014 byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 15.000 Kč za porušení § 180 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. d) stavebního zákona, kterého se dopustila tím, že jako právnická osoba provedla činnosti, ke kterým je třeba vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení, vyžadovaného tímto zákonem. Toto rozhodnutí bylo stavebním úřadem odůvodněno tak, že stavební úřad „posoudil všechny okolnosti případu, míru zavinění a společenskou nebezpečnost přestupku, majetkoprávní poměry a další okolnosti. Na základě uvedených skutečností a přístupu k věci, stavební úřad konstatuje, že obviněný se svým jednáním dopustil porušení stavebního zákona...“. Dle okolností případu stavební úřad uložil pokutu ve výši 15.000 Kč, neboť „výše pokuty uložení nad dolní hranici odpovídá závažnosti správního deliktu, zejména však způsobu jeho spáchání a okolnostem, za nichž byl spáchán.“ Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala odvolání, v němž žalobkyně poukazovala na výsledky J. F., který není zaměstnancem žalobkyně, jak tvrdil. Dále namítala nízkou společenskou nebezpečnost spáchaného přestupku, kterou se stavební úřad vůbec nezabýval. Žalobkyně dále poukazovala na nedostatečné odůvodnění úvahy o uložení sankce, která je pro ni příliš vysoká, neboť zisk začne generovat až koncem roku 2015.

Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí stavebního úřadu ve výroku částečně změněno ohledně specifikace správního deliktu, kterého se měla žalobkyně dopustit tím, že jako právnická osoba provedla v době srpen až listopad 2013 zastřešení a obezdění venkovní terasy, tedy činnost, ke které je třeba vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení. Ve zbytku bylo rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno. K námitce žalobkyně ohledně výsledku svědka žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že sice není ve spise založen žádný dokument, který by tvrzení svědka ohledně jeho zaměstnání u žalobkyně podporoval, nicméně tato svědecká výpověď je pouze podpůrným důkazem, neboť jednatelka při ústním jednání dobu páchání přestupku sama vymezila. Není možné přisvědčit námitce žalobkyně, že si nebyla vědoma nutnosti stavebního povolení či územního rozhodnutí, neboť neznalost zákona neomlouvá. Společenskou nebezpečnost činu žalovaný spatřuje v samotném porušení ustanovení stavebního řádu. Ohledně výše pokuty žalovaný uvedl, že stavební úřad vycházel z dalšího chování žalobkyně a její následné spolupráce se stavebním úřadem. Dále uvedl, že „[t]ím, že stavební úřad vzal v úvahu i majetkové poměry odvolatele je míněno, že posuzoval výši ručení společnost a hodnotu celé stavby a dospěl k názoru, že stanovená pokuta nemá

likvidační charakter, ale naopak bude sloužit jako výchovný prostředek a proto uvedl, že uloženou pokutu považuje za přiměřenou.“

Krajský soud v Praze po seznámení se s obsahem napadeného rozhodnutí a správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a napadené rozhodnutí je rozhodnutím nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Dle § 192 odst. 1 stavebního zákona se na postupy a řízení se použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) platí, že správní orgán je povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí, kterou spatřovala v nedostatečném odůvodnění výše pokuty s ohledem na její majetkové poměry a dále v tom, že se žalovaný nijak nevypořádal s její námitkou ohledně možného zániku odpovědnosti za delikt dle § 182 odst. 1 stavebního zákona. Tento žalobní bod soud shledal jako důvodný, avšak nepřezkoumatelnost rozhodnutí spatřuje i v dalších ohledech. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí přitom soud může přihlížet z úřední povinnosti, pokud taková nepřezkoumatelnost brání věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), sp. zn. 2 As 34/2006, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS].

Pokud mají soudy ve správním soudnictví přezkoumávat rozhodnutí, je z povahy věci nutné, aby bylo možno ze správního spisu, ale především z rozhodnutí samého usoudit, z čeho správní orgán vycházel a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil. K tomu, aby napadené rozhodnutí bylo možno přezkoumat, je potřeba konkrétně uvést, o jaké důvody se rozhodnutí opírá a jak k nim žalovaný dospěl (srov. analogicky rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, č. 1112/2007 Sb. NSS).

V řízení o správním deliktu se správní orgány musí zabývat nejprve otázkou viny, tedy zda žalobkyně porušila svým jednáním povinnost, stanovenou jí stavebním zákonem, a naplnila tak skutkovou podstatu správního deliktu dle tohoto zákona. Pokud správní orgán bez pochybností zjistí, že ano, na základě vlastního uvážení v zákonných mezích a po zvážení zákonem stanovených podmínek určí výši pokuty. Výrok rozhodnutí o správním deliktu je pak složen ze dvou částí, a to z výroku o vině a výroku o trestu, oba tyto výroky jsou úzce spjaté. Oba tyto výroky přitom musí být náležitě odůvodněny, přičemž nepostačí v odůvodnění uvést obecnou formulaci, která pouze opakuje dikci zákona. Shodně se NSS vyjádřil i v rozsudku ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46 (dostupném na www.nssoud.cz, stejně jako další rozhodnutí NSS v tomto rozsudku uvedená), dle něž musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu mj. seznatelné „*jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.*“ V daném případě požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o správním deliktu, kladeným jak judikaturou, tak samotným zákonem, nevyhovuje ani napadené rozhodnutí, ani rozhodnutí stavebního úřadu.

Co se týče výroku o vině, v tomto směru žalobní bod uplatněn nebyl, nicméně v rámci hodnocení napadeného výroku o trestu soud nutně narazil i na nedostatky odůvodnění výroku o vině, které znemožňují řádné vyhodnocení odpovídající výše ukládaného trestu. Z důvodu účelnosti proto soud žalovaného upozorňuje, že výrok o vině je třeba formulovat nebo alespoň odůvodnit tak, že konkrétní jednání žalobkyně bude subsumováno pod skutkovou podstatu správního deliktu, vymezenou stavebním zákonem a dále bude vysvětleno, na základě jakých podkladů stavební úřad dospěl k závěru, že správní delikt spáchala žalobkyně. Stavební úřad však ani v samotném výroku (což bylo následně žalovaným částečně, byť nedokonale napraveno), ani v odůvodnění rozhodnutí přesně nespecifikoval, jakým konkrétním jednáním žalobkyně porušila jaké ustanovení stavebního zákona, tj. zejména v čem konkrétně spatřuje naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 180 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. d) stavebního zákona. Stavební úřad se omezil na konstatování porušení stavebního zákona tím, že žalobkyně jako právnická osoba začala provádět stavbu, kterou je třeba ohlásit stavebnímu úřadu, bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu, nespecifikoval však, jakou konkrétní povinnost žalobkyně svým jednáním porušila, a to přinejmenším ve vztahu k ustanovení § 180 odst. 1 písm. a) stavebního zákona (tj. zda žalobkyně byla povinna požádat o územní rozhodnutí či o územní souhlas a na základě jakých ustanovení stavebního zákona; obdobný odkaz na porušenou právní normu pak chybí u vytýkaného neohlášení stavby). Není ani zřejmé, o jaké konkrétní důkazy stavební úřad tato svá obecná tvrzení opírá, neboť se v rozhodnutí omezil pouze na citaci obsahu spisu a následně zákonných ustanovení, nijak však zjištěné okolnosti nehodnotil. Chybu stavebního úřadu částečně napravil žalovaný změnou výroku rozhodnutí, v němž správní delikt alespoň částečně po skutkové stránce specifikoval. Nenapravil však rozhodnutí stavebního úřadu co do jeho odůvodnění, neboť ani v napadeném rozhodnutí není uvedeno, z jakých podkladů žalovaný při posuzování spáchání deliktu vycházel. Žalovaný pouze k námitce žalobkyně poukazuje na podpůrnost výsledku svědka [snad jen *obiter dictum* soud uvádí, že žalovaný i stavební úřad pochybili, když sdělení J. F. považovali za výslech svědka, neboť dle protokolu z místního ohledání ze dne 30. 9. 2014 toto sdělení nesplňovalo zákonné náležitosti výsledku, a nebylo tak použitelné (srov. § 51 a § 55 správního řádu)] s tím, že spáchání správního deliktu a doba jeho spáchání byla jednoznačně prokázána sdělením jednatele při ústním jednání. K dalším podkladům ze správního spisu se však ani žalovaný co do prokázání viny žalobkyně blíže nevyjádřil.

Nároky jsou pak judikaturou kladeny i na řádné zdůvodnění výše sankce, jež je za správní delikt ukládána. Stavební úřad, potažmo žalovaný měl při ukládání sankce přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem za nichž byl spáchán (dle § 182 odst. 2 stavebního zákona), a rovněž k osobním a majetkovým poměrům pachatele, pokud je zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133). Ačkoliv likvidační charakter pokuty není zřejmý na první pohled, žalobkyně na něj v průběhu řízení několikrát upozorňovala, a proto se stavební úřad i žalovaný měli tímto hlediskem důkladně zabývat. To, že se správní orgán vypořádal se všemi těmito faktory a jak, musí být z rozhodnutí patrné, aby tyto úvahy správního orgánu mohl soud přezkoumat.

Stavební úřad uložení sankce zdůvodnil pouze v tom směru, že uloženou pokutu považuje za přiměřenou s přihlédnutím ke všem okolnostem případu, závažnosti spáchaného deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl

spáchán. Žalovaný se zřejmě pokusil napravit pochybení stavebního úřadu a výkladem rozhodnutí zhojit jeho nepřezkoumatelnost. Z označení pokuty jako „přiměřené“ žalovaný vydedukoval, že stavební úřad při jejím stanovení přihlédl k chování žalobkyně po zjištění pochybení a její spolupráci v dalším jednání se stavebním úřadem. Stavebním úřadem pouze okrajově zmíněné majetkové poměry žalobkyně žalovaný rozvinul v tvrzené posuzování výše ručení společnosti a hodnoty celé stavby, přičemž na základě těchto skutečností „*stavební úřad dospěl k závěru, že stanovená pokuta nemá likvidační charakter, naopak bude sloužit jako výchovný prostředek, a proto uvedl, že uloženou pokutu považuje za přiměřenou.*“ Nutno podotknout, že není zřejmé, co je myšleno posouzením majetkových poměrů žalobkyně s ohledem na výši ručení společnosti a stavební úřad ani neuvádí, jaké jsou jím uvažované náklady na provedení stavby. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí pouze rozšiřuje poznatky stavebního úřadu, a to jeho slovy. Vykládá, co se z obsahu rozhodnutí stavebního úřadu vyčíst nedá, namísto toho, aby nepřezkoumatelnost rozhodnutí stavebního úřadu zhojil sám svým vlastním uvážením a vyhodnocením podkladů, čímž by nedostatek rozhodnutí stavebního úřadu odstranil. Avšak ani při výkladu rozhodnutí stavebního úřadu žalovaný svá tvrzení o žádné podklady neopírá. Na daný případ je proto vhodné aplikovat závěry NSS, publikované v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51, dle něž „*[r]ozhodnutí správního orgánu, v jehož odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovodil své závěry, je v rozporu s § 47 odst. 3 správního řádu a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].*“

Odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí stavebního úřadu je v rozporu jak se samotnými principy správního řízení, tak s ustálenou judikaturou, např. jak je uvedeno v rozsudku NSS ze dne 7. 4. 2006, č. j. 6 As 23/2005-66, 1111/2006 Sb. NSS: „*[p]rincipy právní jistoty pak vyžadují, aby ten, komu je ukládán trest, neměl naprosto žádnou pochybnost o tom, jakými jednáními naplnil skutkovou podstatu deliktu, o jaký delikt se jedná a na základě jakých pravidel je mu ukládána sankce; pokud pak ohledně výše sankce existuje možnost správní úvahy, je povinností správního orgánu vyrovnat se v odůvodnění s podmínkami, které pro úvahu zákon stanoví, aby soud mohl posoudit, zda meze správní úvahy nebyly překročeny či dokonce zneužity. Tyto požadavky Nejvyšší správní soud dovozuje z čl. 1 a dále čl. 2 odst. 3 Ústavy, podle něž je možno státní moc vykonávat pouze způsoby, které stanoví zákon, čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (zásada ne bis in idem), čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (o posuzování trestnosti činu z hlediska časové působnosti norem), čl. 6 odst. 2 cit. Evropské úmluvy upravující procesní požadavky na proces, v němž je komukoliv ukládána sankce za čin, který vnitrostátní předpisy subsumují pod pojem deliktu (ať už trestného činu, přestupku či jiného správního deliktu)*“.

Žalobním bodem, týkajícím se nepřiměřenosti správní sankce se soud nezabýval, neboť s ohledem na již dříve deklarovanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu mu prvotní posouzení takové otázky nepřísluší.

Žalobkyni lze přisvědčit v tom směru, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou možného zániku odpovědnosti za správní delikt, avšak pouhý odkaz na ustanovení zákona bez bližších skutkových tvrzení, o něž se požadavek na jeho aplikaci opírá, nelze za řádnou odvolací námitku považovat. Opomenutí této zmínky v odůvodnění napadeného rozhodnutí by tedy samo o sobě jeho nepřezkoumatelnost nezpůsobovalo. Soud pak v této souvislosti konstatuje, že odpovědnost právnických osob je založena na konceptu

odpovědnosti objektivní, tj. bez ohledu na zavinění. Nejedná se sice o odpovědnost absolutní, neboť právnická osoba se může liberovat, prokáže-li vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Toto ustanovení však směřuje zejména na případy, kdy porušení právní povinnosti nezáleží v chování právnické osoby, nýbrž ve vnějších vlivech, kterým právnická osoba nedokáže zabránit (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2014, č. j. 2 As 51/2013-22). Na daný případ se proto liberace dle § 182 odst. 1 stavebního zákona zjevně použít nedá, neboť žalobkyně sama porušila právní povinnost (což ostatně ani nezpochybňuje), bez ohledu na to, že o této povinnosti nevěděla. Není proto ani podstatné, zda po zjištění, že jí povinnost skutečně svědčí, žalobkyně se stavebním úřadem spolupracovala a nadále činila všechny kroky, aby protiprávní stav napравила. S principem objektivní odpovědnosti je pak úzce spjata i otázka společenské škodlivosti jednání žalobkyně. Dle rozsudku NSS ze dne 16. 5. 2007, č. j. 4 As 9/2006-60, „[s]polečenská nebezpečnost tvoří materiální stránku správního deliktu, která je dána především zákonným vymezením dotčených objektů protiprávního jednání, tj. zájmů chráněných zákonem. U objektivní odpovědnosti tedy tato materiální stránka zahrnující společenskou nebezpečnost protiprávního jednání vyplývá přímo ze zákona a nemá na ni vliv žádná další okolnost spočívající v subjektivním hledisku, tj. v daném případě tvrzené existenci dobré víry.“ K tomu lze ještě poukázat na rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2009, č. j. 1 As 35/2009 – 69, č. 1207/2009 Sb. NSS, dle něhož „společenský zájem na respektování stavebního řádu není samoúčelný, nejedná se o žádnou formalistickou perzekuci či šikanu jednotlivců. Stavební zákon chrání at' již přímo, nebo zprostředkovaně celou řadu dalších společenských zájmů – ochrana vlastnického práva, ochrana zdraví a bezpečnosti osob a majetku, ochrana životního prostředí, zajišťování harmonického rozvoje území atd. Ochrana těchto zájmů (společenských vztahů) je zajišťována právě v řízeních a procesních postupech vedených dle stavebního zákona“. Lze proto konstatovat, že námitka žalobkyně, směřující do nepřítomnosti materiálního znaku správního deliktu, tj. společenské nebezpečnosti, by s ohledem na shora uvedené závěry NSS, s nimiž se lze ztotožnit, také důvodná nebyla.

S ohledem na shora uvedené je nutné nicméně uzavřít, že napadené rozhodnutí (a stejně tak i rozhodnutí stavebního úřadu) je rozhodnutím nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Jako takové proto soud napadené rozhodnutí zrušil i bez nařízení jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Rozhodnutí stavebního úřadu nicméně soud nerušil, neboť s ohledem na svou povahu mohou být vytýkané vady plně napraveny v rámci odvolacího řízení před žalovaným.

V dalším řízení je třeba, aby správní orgán důkladně vyhodnotil podklady, na jejichž základě bude rozhodovat o správním deliktu žalobkyně, a zároveň toto vyhodnocení, resp. úvahy, které jej povedou k rozhodnutí ve věci, náležitě odůvodnil v rozhodnutí. Při ukládání sankce pak musí správní orgán přihlédnout krom přehledného zmínění přitěžujících a polehčujících okolností (včetně jejich konkretizace, např. částkou přibližně na stavbu vynaloženou apod.) i k majetkovým poměrům žalobkyně v tom směru, zda sankce není pro žalobkyni likvidační. V případě, že žalobkyně sama neposkytne spolehlivé podklady o své majetkové a příjmové situaci, žalovaný zohlední alespoň informace dostupné z veřejných zdrojů (např. účetní závěrky založené ve sbírce listin veřejného rejstříku a z nich plynoucí výši peněžních prostředků a jiných likvidních aktiv žalobkyně, výsledky hospodaření aj.).

Skutečnosti, jež vzal do úvahy, a z nich plynoucí závěry pro jeho rozhodnutí pak musí správní orgán v rozhodnutí srozumitelně popsat.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 9.800,- Kč. Tato částka sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a z odměny advokáta ve výši 6.800,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších přepisů (dále jen „advokátní tarif“) a ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. května 2016

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Pavlína Švejdová